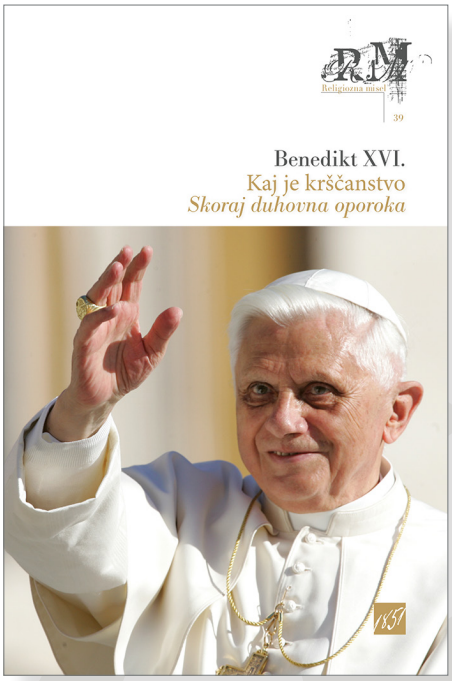
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

BENEDIKT XVI.: KAJ JE KRŠČANSTVO: SKORAJ DUHOVNA OPOROKA

Papeževa duhovna oporoka

Bogata razmišljanja papeža Benedikta XVI., ki so nastajala v tišini samostana Mater Ecclesiae po njegovem odstopu s papeške funkcije, predstavljajo duhovno oporoko, ki jo je papež želel zapustiti vernikom. V njih prevprašuje temeljna vprašanja krščanske vere, ki se jih loteva z dobrohotno ljubeznijo do Cerkve in s spoštovanjem do drugih verstev, s katerimi se je vselej zavzemal za miren dialog.

Pričujoča knjiga predstavlja duhovno oporoko, ki jo je veliki papež Benedikt XVI. zapustil svetu po svoji smrti. Naslov knjige spominja na njegov prvenec *Uvod v krščanstvo* (Celjska Mohorjeva družba, 1975 in 2005), ki ga je še kot mlad nemški teolog predstavil širši javnosti po drugem vatikanskem koncilu. Papeževa poslednja knjiga združuje jasnost njegove misli in moč njegovih argumentov, ki ju je čutiti v razmišljanjih o nekaterih temeljnih vprašanjih krščanske vere: med drugim o pomenu monoteizma, liturgiji in dialogu z drugimi verstvi. Posveti se zlasti odnosu med judi in kristjani ter razmišljanje pospremi z izmenjavo dveh dopisov z rabinom Ariejem Folgerjem, s katerim se je tudi osebno srečal. V nadaljevanju se osredotoči na teme dogmatične teologije, znotraj katerih premišljuje o pomenu vloge duhovnika ter pomenu obhajila. Pri vprašanjih, ki zadevajo moralno teologijo, pa se dotakne boleče teme spolnih zlorab v Cerkvi. Zadnji del te dragocene knjige je posvečen priložnostnim spisom, med katerimi najdemo tudi zapis ob stoletnici rojstva svetega papeža Janeza Pavla II. ter pogovor o svetem Jožefu.

Pri zadnjem nagovoru vernikom je pokojni papež Benedikt XVI. povedal: »Gospod me kliče, da ›se povzpnem na goro‹ in se še bolj posvetim molitvi in premišljevanju. A to ne pomeni, da Cerkev puščam na cedilu, nasprotno. Bog hoče, da ji še naprej služim z isto predanostjo in ljubeznijo.« Zdi se, da je prav pričujoča knjiga znamenje njegovega služenja Cerkvi, tako v zadnjih letih njegovega življenja kot tudi zdaj, ko s svojimi poslednjimi zapisi nagovarja srca vernikov.

Podatki o knjigi
- Naslov: Kaj je krščanstvo
- Podnaslov: Skoraj duhovna oporoka
- Avtor: Benedikt XVI.
- Zbirka: Religiozna misel
- Besedila pripravila in uredila: Elio Guerriero in Georg Gänswein
- Prevedel: dr. Anton Štrukelj
- Urednica: Meta Lenart Perger
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 176
- ISBN: 978-961-278-688-5
- Cena: 25 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2024

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Foto: Shutterstock

Papež Benedikt XVI. – Joseph Ratzinger (1927–2022) velja za enega največjih teologov našega časa in za prihodnjega cerkvenega učitelja. Leta 2005 je bil izvoljen za 265. naslednika sv. Petra in vodil Cerkev do leta 2013. Po svojem odstopu je skoraj desetletje živel v samostanu Mater Ecclesiae v Vatikanu.

Joseph Ratzinger je že kot mlad raziskovalec napisal izvirni študiji o sv. Avguštinu in sv. Bonaventuri. Kot najmlajši teološki izvedenec na drugem vatikanskem cerkvenem zboru je dejavno sodeloval pri nastajanju koncilskih dokumentov. Bil je nadškof in kardinal v Münchnu. Kot prefekt kongregacije za verski nauk in desna roka sv. Janeza Pavla II. je objavil pomembne dokumente, zlasti *Katekizem katoliške Cerkve*. V slovenskem prevodu imamo 37 Ratzingerjevih knjig in 180 besedil. Trilogija *Jezus iz Nazareta* skupaj s knjigo *Duh liturgije: Uvod* spada med klasike. Poleg prve okrožnice *Bog je ljubezen* je najbolj oseben v treh knjigah pogovorov s Petrom Seewaldom *Sol zemlje, Bog in svet* in *Poslednji pogovori*.

Odlomki iz knjige

Bistveno je vprašanje, kaj je vera in kako človek pride do nje. Vera je na eni strani nadvse osebni dotik z Bogom, ki me zadene v globino in me povsem neposredno postavi pred živega Boga, tako da ga morem nagovoriti, ljubiti, z njim stopiti v občestvo. A to zelo osebno srečanje ima hkrati opraviti tudi z občestvom: k bistvu vere spada, da me je Bog sprejel v skupnost Božjih otrok, v popotništvo z brati in sestrami. Srečanje z Bogom vedno tudi pomeni, da sem sam odprt, iztrgan iz svoje zaprtosti in sprejet v živo občestvo Cerkve. Cerkev mi posreduje tudi srečanje z Bogom, ki me seveda nato nagovarja povsem osebno v srce.

(Str. 87–88)

Šele tam, kjer je usmiljenje, se konča okrutnost, se neha nasilje. Papež Frančišek je povsem na tej črti. Njegova pastoralna izkušnja se izraža prav v tem, da nam venomer govori o Božjem usmiljenju. Usmiljenje nas priteguje k Bogu, medtem ko pravičnost stori, da se pred njim prestrašimo. To po mojem mnenju kaže, da se pod površjem lastne gotovosti in lastne pomembnosti današnjega človeka vendarle skriva globoka zavest o lastni ranljivosti in nevrednosti pred Bogom. Gotovo ni naključje, da prilika o usmiljenjem Samarijanu nagovarja zlasti današnje ljudi. A ne samo zato, ker je tam močno naglašena socialna plast krščanstva, in tudi ne samo zato, ker se tam Samarijan, nereligiozen človek, nasproti služabnikom vere javlja kot človek, ki res ravna po božje, medtem ko so uradni služabniki religije nekako postali imuni za Boga. Oboje je seveda sodobnemu človeku simpatično. A prav tako pomembno se mi zdi, da na tihem ljudje zase vendar pričakujejo Samarijana, ki se skloni k njim, vlije olja in vina, poskrbi zanje in jih privede v gostišče. Navsezadnje vendar vedo, da potrebujejo Božje usmiljenje, njegovo nežnost. V trdoti tehničnega sveta, v katerem čustva ne pomenijo nič več, vendarle narašča pričakovanje ozdravljajoče ljubezni, ki je podarjena zastonj. Zdi se mi, da je v vsebini Božjega usmiljenja na novo izraženo to, kar pomeni opravičenje po veri. Z vidika Božjega usmiljenja, za katerim se vsi oziramo, lahko tudi danes na novo razumemo bistveno jedro nauka o opravičenju, ki se spet kaže v svoji celotni pomembnosti.

(Str. 90–91)